

ur zi ca

ANUL XVI • Nr. 2

31 IANUARIE 1964 • 16 PAG. • 1,50 LEI

Unii tovarăși nu predau schimbul în producție în bune condițiuni în ce privește curățenia la locul de muncă.

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Beva

PREDAREA SCHIMBULUI

— Spor la... „treabă”!!

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

STU- DEN- TEA- ȘCA

*Predeal. Peronul și-o grădină
Cu fulgii albi ce cad în pripă...
O stea pe cer ca o albină
Aștepți să zboare-n orice clipă...*

*S-au întâlnit azi prima dată
Pe banca mică din grădină,
Deși studiază lângă fată
De patru ani la medicină.*

*Ei pe furiș blind se măsoară...
Pe fruntea fetii, aurie
Șuvița inelată zboară
De-ai face helioterapie...*

*O, Heidelbergul de-altădată
Și-a renăscut vechea-i romanță,
Deși mi-i timpla argintată
Trăiam și eu a lor vacanță...*

*A răsărit și luna, gata!
S-au ruginat unul de altul.
„Aștept un tren” șoptește fata.
„Și eu aștept acceleratul!”*

*S-a rătăcit și o ghitară,
A naibii, să stîrnească dorul.
Și-atît de cald era în seară
Deși-nghetase controlorul.*

*O stea pe cer, hulub de ceară,
A lunecat în linie dreaptă
Cinci trenuri au trecut prin gară,
Dar ei, roșind tot mai așteaptă!*

*Și alba zorilor lumină
Ne-a copleșit, treaptă cu treaptă,
Și nici un tren n-o să mai vină,
Dar ei zîmbind, tot mai așteaptă!*

NICOLAE TĂUTU

CUM I-AM CUNOSCUȚ

A m i n t i r i I. A. B A S S

N-am pomenit un scriitor care să pară, în viața de toate zilele, atît de puțin umorist ca I. A. Bassarabescu.

Cînd l-am cunoscut, în sala mare a celebrului de pe vremuri restaurant „La berbec” din Ploiești, eram convins că e un modest funcționar de percepție.

Ședea pe marginea scaunului, temîndu-se parcă să-l ocupe, și lângă el, în pofida prea-însoritei zile de iulie, — o umbrelă.

Țiu mințe — parcă a fost ieri — că, întrebât de chelner:

— Ce doriți?

I. A. Bassarabescu a răspuns cu vocea joasă:

— Orice, dacă nu vă supărați!

Se vede treaba că a dat de un chelner șugubăt, pentru că i-a răspuns:

— Cu muștar sau fără?

... Peste un an sau doi ne-am întîlnit, tot la Ploiești, la o șezătoare literară organizată de clubul negustorimii locale.

Luase cuvîntul un petrolist obez.

După ce a anunțat publicului că „mai întîi și întîi” va „conferenția” ajutorul de primar al urbei despre „Programul edilitar al orașului, aprovizionarea pieții cu fructe de sezon și iubirea de Patrie”, a

ținut să adauge, privind la I. A. Bassarabescu, care luase loc la ultima bancă: „Mai am plăcerea să vă aduc la cunoștință că printre noi se află un distins scriitor care va citi din *istorioarele* dunsal...”

I. A. Bassarabescu se aplecuse sfios, spre urechea vecinului, un intelectual ploieștean, și-l întrebă:

— De cine-i vorba?

Mucalit, omul îi răspunse:

— De Vasile Alecsandri.

Bassarabescu a dat din cap, fără a schița nici un fel de nedumerire, foarte serios, l-a întrebât pe vecin:

— Unde e?

Cînd vicele-primar l-a chemat pe scenă, umoristul a murmurat, intimidat:

— De ce?

— Ca să citiți, l-a încurajat obezul petrolist, lumea vă așteaptă.

— A, da!

Bassarabescu s-a suit pe scenă, s-a așezat pe un colț al fotoliului și a început să se caute prin buzunare: întîi la cel din haină, apoi la cel din spatele pantalonilor, după care, asudat, a revenit la haină — și iar la pantalonii. În cele din urmă, a constatat, dezarmat:

— Am uitat manuscrisul acasă!

La plecare mi-a spus:

— De nu era cald, luam pardesiul: mi-aduc aminte că acolo am pus manuscrisul.

O dată un ziarist i-a luat un interviu.

L-a întrebât de unde e originar.

— Din Giurgiu, i-a răspuns scriitorul, deși sînt din București.

— Cum așa?

— Foarte bine. Trebuia să nasc la București. Toate preparativele au fost făcute. Dar în ultimele luni familia s-a mutat la Giurgiu. Așa că de drept sînt bucureștean și de fapt din Giurgiu. Am fost adus în capitală. Cred că eram în vîrstă de doi ani și, deși am o genere memorie bună, nu-mi aduc aminte de loc de sosirea mea la București.

Bassarabescu...

— Reveniți altădată, acum tata e în documentare!

Desen de V. CRIVĂȚ

de I. PELTZ

despre ARABESCU

Când a plecat, Minulescu, voind să se amuze, a îmbrăcat paltonul nou-nouț al lui Nanu. Îi lăsase, în schimb, paltonul lui, cam ponosit.

În stradă, Nanu, privind paltonul cu care se îmbrăcase Minulescu, observă plin de admirație:

— Mă, dragă Minule, ai un palton minunat! Când și l-ai făcut?

Aflind despre pățania lui Nanu, I. A. Bassarabescu, căruia i se povestise cu amănunte scena, a răspuns plin de candoare:

— Și ce-i cu asta? Probabil că din greșeală Minulescu și-a pus paltonul lui Nanu! *Se întâmplă!*

... Lumea pe care a descris-o în admirabilele sale schițe și nuvele, aparține tîrgurilor obscure, — umănității mărunte. Personajele sale aspiră la o existență tihnită, fără mari bucurii, fără mari dezamăgiri. Unul din eroii săi nu doarește altceva decît să fie avansat, s-ajungă pensionar — și atîta tot. Altul năzuiește — suprem ideal — să ofere acasă la el, un dejun. Nimic altceva: un dejun! O femeie e preocupată exclusiv de îngrijirea casei; cînd o cauți scutură, deretică, spală. E atît de obsedată de grija întreținerii în perfecte condiții a odăilor, încît divorțează de bărbat pentru că... o stingherea în munca ei de gospodină-model.

Bassarabescu era un adevărat maestru al descrierii interioarelor, — a, să le zicem, „naturilor moarte“: camere de burlaci, o clasă de școală, o grădină.

Un critic susținea că literatura lui descinde din Caragiale și Brătescu-Voinești.

— Da' de unde, mi-a spus el, într-o zi pe cînd ne-am întîlnit într-o redacție de pe vremuri, — Caragiale e un satiric, Brătescu-Voinești un sentimental, — eu sînt un realist!

— Se zice, i-am replicat, că marele Caragiale — după propria-i mărturisire — ar fi fost, de fapt, și el un sentimental?

— Eu l-am cunoscut pe Caragiale și pot să spun că, într-adevăr, nu era numai satiric: era și un sentimental. L-am văzut plîngînd la o piesă — la o melodramă oarecare.

— De ce nu încercați teatrul? l-am stîrnit altădată. Aveți un dialog atît de sprinten, atît de viu, atît de firesc!

— Am să scriu și teatru — da numai la *maturitate*, edică după o

mai mare acumulare de experiență de viață.

Cînd mi-a spus asta, scriitorul era în vîrstă de 66 de ani!

... Toată viața a fost profesor de liceu — un profesor tolerant, comprehensiv, apropiat de sufletul elevilor.

— Mă, băiete, degeaba copiezi, spunea el cîte-unui isteț care, la teză, trăgea cu ochiul la colegul de bancă, — eu tot te trec. Da' ce-ai făcut cu asta? Tot ai să rămii repetent: *ăilalți profesori te persecută: nu-ți îngăduie să copiezi!*

Și-apoi, mucalit:
— Știi ceva?

Elevul, rușinat, ridică fruntea; dornic să „știe ceva“:

— În loc să te chinui, să te perpeleşti, să dai din colț în colț, e mai simplu să înveți! Crede-mă, e mult mai simplu. La toate materiile! Ca să nu te mai *persecute* nici un profesor!... Ce zici?

... I. A. Bassarabescu a făcut și politică: a fost membru al partidului conservator. Dar, spre deosebire de mulțimea politicienilor diverselor partide vechi, — profitori ai situațiilor — apucători, venali, incorecți, el a rămas un idealist, un inadapabil — oaie printre lupi.

— Ce cauți, maestre, la conservatori, l-a întrebat o dată Ioachim Botez. Ce ești 'mneata: moșier — latifundiar, bancher, fabricant, rentier?

Bassarabescu a ridicat din umeri:
— Nu sînt nici moșier, nici fabricant, nici boier.

— Atunci?

— Ce era să fac? Prea îl admir pe conu' Petrace ca să nu fi intrat în partidul lui.

... Scriitorul semna — nu știu de ce — Bassarabescu, cu doi de s.

O dată, la „Capșa“, un vestit farsor — pe nume Brațu — boem iremediabil și edec al cafenelii — l-a rugat să-i dea un autograf pe o carte.

— Cu plăcere! a consimțit scriitorul.

— Dar să-mi scrii numele așa: *Bbrațu!*

— De ce cu doi de b? s-a mirat scriitorul.

— Dumneata nu semnezi cu doi de s? Să fim chit!

... A murit, foarte bătrîn, păstrînd pe figura lui de om obișnuit un zîmbet plin de candoare, sau cine știe! — plin de ironie...

— Cum? Să contribuie și eu la cheltuielile casei? Dar voi abuzați de slăbiciunea unui copil!

Desen de A. LUCACI

CAMIL BALTAZAR

ÎNTRAMVAI

Chiar mișă, cît îi ea de lenevoasă,
N-ar căuta, cînd suie în tramvai, —
Un loc să se așeze ca acasă,
Cum cauți, tinere cu moț bălai.

Cînd ai ochil un loc de cuibăreală,
Citești o carte, parcă somnolezi. —
Pe vîrstnicii să-i vezi, nici pomeneală;
Mama cu pruncu-n brațe-o ignorezi.

Mai întîlnești și cîte-o fetișcană
Că și-a uitat de mamă, de bunici.
De ai păr sur, te pironeste-avană;
Nu-i chip din scaunu-i să o ridici.

Atragi atenția, cu blajinitate.
„E locul pentru unii rezervat!“
Și ce-i cu asta? Nici n-am observat,
Ea, înșepată, cu venin grăiește.
Și, ca o mișă-amarnic supărată
C-a fost din tihna ei cumva furată,
Din toată ființa ei trușă bufnește.

Circuit închis

Cetățeanul sosi în gara Focșani cu autobuzul, venind de la una din comunele raionului, unde fusese trimis în interes de serviciu de către unitatea sa din Constanța.

Cum pînă la plecarea primului tren spre București-Constanța mai erau două ore și cum omul nostru avea de comunicat unele rezultate urgente unității sale din Constanța, porni de la gară spre piața centrală a orașului, unde i s-a explicat — el aflîndu-se pentru prima dată în Focșani — că se află Telefoanele.

Dar, spre mirarea lui, de îndată ce ajunse în dreptul pieții centrale, observă că strada pe care venise era barată la capăt cu sîrmă și păzită de doi inși, fiecare prevăzut cu cite un carnet de bilete în mînă.

— Cinci lei, tovarășe! Ii ieși înainte, oprindu-l să treacă, unul din cei doi, pregătindu-se să rupă un bilet din cotor:

— Pentru ce? se miră cetățeanul.

— Taxa!

— Dar, ce? La Focșani taxa pentru convorbirile telefonice se plătește din stradă și înainte să vorbești?

— Care telefoane, tovarășe? Cine îți vorbește de telefoane? Trebuie să plătești 5 lei taxa pentru concurs.

— Concurs de convorbiri? Dar ce, sînt femeie?

— Nu! De motociclete. Și cine vrea să asiste la concurs, plătește 5 lei...

— Da, dar eu nu vreau la concurs, vreau la telefoane. Nu sînt din localitate... mi-am lăsat bagajele în gară că mă-ntorc dintr-o delegație.

— N-avem ce-ți face, tovarășe. Dumneata nu vezi că s-a format un cordon, în jurul centrului orașului și nimeni nu poate trece de el dacă nu plătește intrarea?

Mai puțin intransigent și poate mai milos, al doilea cerber avu o idee.

— Uite ce să faci dumneata, tovarășe! Singura soluție ca să ajungi la Telefoane, fără să plătești vama, e să ocolești toată pia-

ța pînă dai de-o stradă, pe care... cum o iei la... imediat după colț... maximum la 10-20-30 de metri, dar nici nu e atîta... și-ai ajuns...

Dar, omul nostru, deși a respectat cu sfințenie toate indicațiile date, s-a găsit

după un sfert de oră exact în locul de unde plecase.

— Fiindcă ai ocolit piața pe stînga în loc s-o ocolești pe dreapta, il lămuri cel care il mai lămurise...

Cetățeanul o luă din nou la picior și, informîndu-se la trecători, ajunse în sfîrșit la strada cu pricina... Dar și asta era tot barată cu sîrmă și păzită de alți doi inși, cu alte două carnete în mîini...

— Cinci lei, tovarășe...

Cetățeanul explică din nou... — Delegație... călător... bagaje, gară...

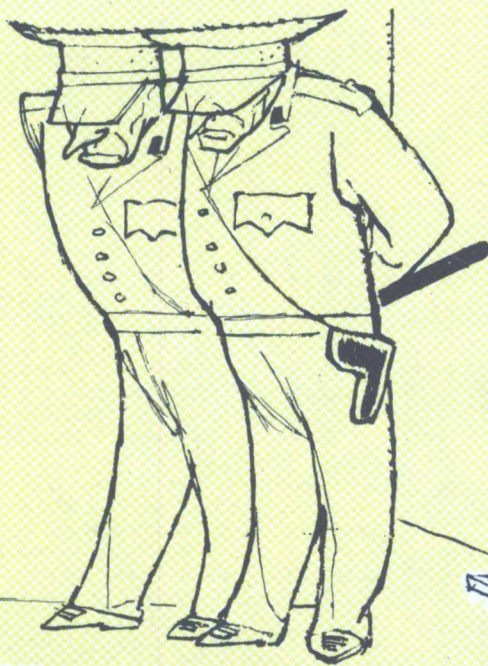
— Se poate, tovarășe. Dar, fără bilet nu e voie... Concurs moto... Ordine severe... Sau, o iei mata pe dinafara cordonului, ocolești piața pe stînga... și imediat... după colț, o iei puțin înainte... mai mergi puțin îndărăt și prima la stînga sau la dreapta, depinde în ce direcție stai cu fața, dai de telefoane... intrarea din dos...

Omul nostru își luă iarăși picioarele la spinare, făcu la stînga, la dreapta, înainte, înapoi, întrebă pietonii, dar nu fu chip să dea de intrarea din dos a Telefoanelor, pentru simplul motiv că imobilul respectiv, atît cu fața cît și cu dosul, se afla în „incinta” cordonului pe care il ocolise de trei ori pe dinafară...

De frică să nu piardă trenul, plăti 5 lei un bilet de intrare în piața la a treia stradă barată eare îi ieși înainte și se duse glonț să vorbească la telefon... Apoi, o luă — trap — spre una din ieșirile cordonului.

În drum spre gară fu cuprins de o presimțire neagră. Din ce în ce mai speriat gonea pe străzi cu suflul la gură. Mai era un kilometru... mai erau cinci sute de metri... mai erau două sute... în sfîrșit, respiră ușurat! În jurul gării nu se organizase nici un concurs de motociclete. Și, mirîndu-se cum de nu le-a venit organizatorilor și ideea asta, se urcă în vagon fără alt bilet decît cel de tren.

Recent șase funcționari feroviari portughezi au fost condamnați pentru „activitate subversivă” Represiunile continuă.

— Nu ți se pare cam suspect?...

Desen de EUGEN TARU

OGLINZI

MIZANTROAPA

Biblica-i mizantroupă;
Geaba o-mbie tăpșanul
Blidul cu mălai și apă
Curtea ce-i face curcanul.

Ea, — cu moșul clătinat —
Le răspunde tot: păcat!

NOROCUL

— Unde fugi? — a început Ieri,
Norocul ca să tune —
După mine, un minut
Pașii n-au voit să-ți sune!

— Fug după Infelepciune!
Că spre ea, la preocupală
Nu-i atîta-nghesuială.

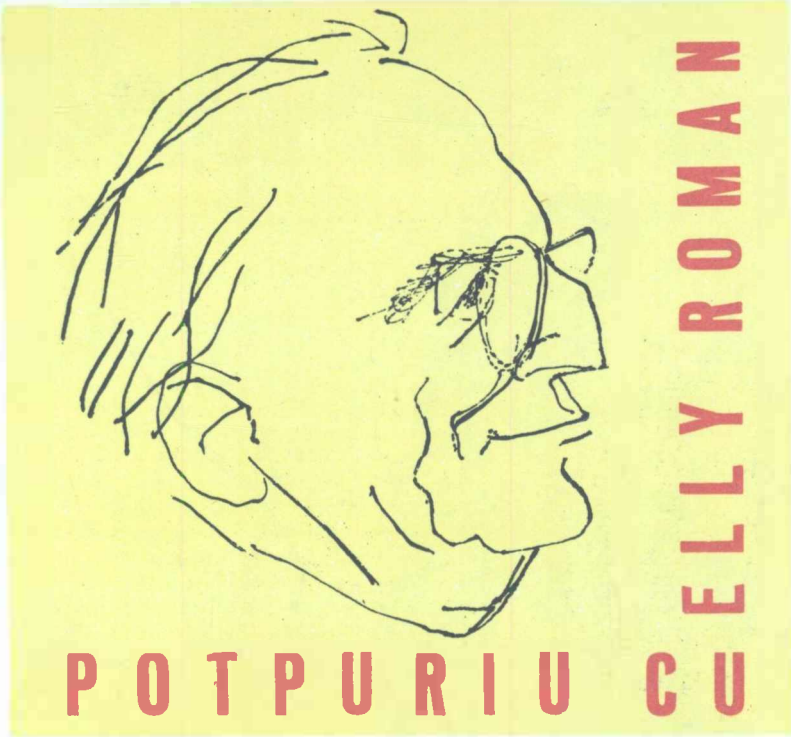
AVARUL

Cerul are mii de stele,
Părăluțe argintii.
Și mă-ntreb, oare cu ele
Ce podoabe o plăti?

Că poezilor, statornic
Veac de veac le e... datornic.

RODICA T. FLOREA

DESPRE PATRU DEZENII DE MELODII CÎNTATE ÎN „BRAVISSIMO“!

Vesel și sprinten ca... muzica ușoară, compozitorul Elly Roman m-a primit cu... cîntecul pe buze:
 — Sînt încîntat să vă acord 60 de măsuri, adică... o oră!
 — Deci nu prea avem timp s-o luăm andante.
 — Dimpotrivă, cer insistent un tempo vivace!... adăugă compozitorul, care se arată foarte grăbit să mă dirijeze spre camera sa de lucru. Aici, însă, atmosfera era deja creată, căci...

TOT FOTBALUL E FRUNTEA

... De la primele măsuri, maestrul se dovedi foarte îndrăgostit de ritm: asculta la radio o emisiune transmisă în cel mai formidabil twist: meciul de la Torino dintre echipele Romîniei și Danemarcei. Solo voce: Ion Ghiulescu, acompaniat de cîteva... mii de spectatori!

Și pentru că mă vedeam amenințat să rămîn un simplu... arbitru, și încă pe tușă, mă adaptez situației și... șutez timid:

— Maestre, observ că aveți trac...
 — Da. Poate chiar mai mult decît la debut. Să fi văzut ce faze a compus... Crăiniceanu!?!
 — Dar dv. ce-ați compus la debut?

— Ține-te bine, Mîndrule!... Formidabil!...

— Aha! Un cîntec popular... cu un succes formidabil! Unde? La București?

— Nu! La Torino!... Poftim?... Te rog să mă ierți! Dar a fost un 11 metri! Îți dai seama?

— Sigur! Îmi dau seama... că am început să iau un interviu... portarului Mîndru, nu compozitorului Elly Roman...

— Lasă, că-ți acord o prelungire și... „Nu mai plînge baby!“

— Cîntecul acesta, după cîte știu, l-ați compus pe la mijlocul primei „reprise“ a vieții dv. Aș vrea să știu cînd ați intrat pe terenul... muzicii?

— Prin 1922, la București, cu „Gratitude“... Era un „shimmy“, ritm pe atunci la modă.

— Cum se poate? Știu că pentru dv. „la început a fost... tangoul!“

— Acesta a fost al doilea început, cu primul meu tango — „Juanita“ scris cam tot pe atunci...

— Desigur, un prim succes, care v-a adus primele satisfacții...

— După cîte mi-aduc aminte, un mai mare succes a fost faptul că am reușit să-l... tipăresc! Cît despre satisfacții, ele au fost eminamente... morale! Editura „Eșanu“ din București mi-a oferit drept onorariu 100 de... exemplare, pe care eu mi le-am întins prin toată odaia. Pot spune că mi-a fost, totuși, cea mai scumpă mobilă!

— Dar curînd v-ați îmbogățit mobilierul.

— Da. A urmat „Nușă“, pe care nu trebuie s-o uit, pentru că i-am închinat și versurile mele. Îmi voi aduce mereu aminte de ziua în care maestrul Tudor Argezi, întîlnindu-mă la Brașov, și dorînd să aflu cine e autorul textului, mi-a strîns mîna pentru versul „Cuvînte șoptite în ritm de samovar...“

CUM AM AJUNS MITICĂ

— Aș vrea să trecem în revistă și alte mobile... muzicale.

— Adică să trecem la... revistă!

— O! Precum știu, aici este cam mult de notat...

— „Este... dar s-a isprăvit“, a fost titlul revistei lui Tănase, în care muzica mea a urcat pentru prima oară pe scenă. Era prin 1924, tocmai cînd Tănase se întorsese de la Paris cu cîteva melodii franțuzești. Dar după o repetiție cu cîntecele mele, el mi-a spus: „Decît să punem prostii de-ale lor, tot mai bine să punem „prostitii“ de-ale noastre!“

— Și cum a rămas cu „prostitiile“?

— Cred că favorabil, din moment ce publicul mi-a și bisat „Tangoul fluturilor“, succes pentru care Tănase m-a bătut pe umăr, adresîndu-mi-se cu... „tănăseasca“ lui expresie: „Mă, Mitică, asta n-a fost prostie!“

— Bănuiesc că vorbele lui Tănase l-au stimulat pe acest al... 999-lea Mitică să urce mai departe pe treptele revistei...

— Da! Am urcat revista în... corcoduș, căci următoarea revistă s-a numit „Dă-te jos din corcoduș“, în care am lansat cîntecul „De m-ai iubi și tu cum te iubesc și eu“, pe text de N. Kirișescu. A urmat colaborarea la „Alhambra“, în revistele „Alhambra-Baby“ și 1001 Alhambra-Melodii“, de care mă leagă o prea frumoasă amintire...

muzicală: șlagărul „Spune drept, nu-ți pare rău“?

— Cum să-mi pară rău, cînd am ascultat cu această ocazie... meciul de la Torino și atîtea... șlagăre care v-au făcut cunoscut și v-au impus încă de pe atunci ca un compozitor de marcă...?

— Într-adevăr, melodia „Nu mai plînge, baby“ a ajuns marcă de... ciocolată, de cremă de ghețe și de alte delicatese, pe care se putea vedea atunci titlul acestui cîntec.

— Așa începe notorietatea. Să vedem cum continuă!

— ... Era pe la sfîrșitul ultimului război mondial, cînd am fost chemat de urgență la un spital de răniți. Aici mi s-a spus că un soldat, grav rănit, dorește să cunoască pe cel care a scris cîntecul „Mi-e dor de-acasă, mi-e dor“... Și astfel, în fața unui fiu de țăran, cu glasul stîns și fără vlagă, am devenit interpretul propriului meu cîntec, dar la... acordeon!

— Cîntați la acordeon?

— De altfel, tot prin acei ani, s-a întîmplat să și compun la... acordeon! Căci din motive mai puțin... muzicale, am fost nevoit să mă despart de un minunat prieten: pianul, scumpul și iubitul meu „Steinway“ pe care l-am vîndut... Au urmat două zile de zbucium, care nu poate fi tălmăcit în nici un cîntec, și apoi o noapte, al cărei final a conținut probabil o mare forță emoțională: am încăruntit...

— O să-mi permiteți, maestre, să spun că de atunci tot... tînăr ați rămas! E știut doar că vîrsta unui compozitor n-o măsoară anii, ci... măsurile muzicale, care au, drept izvor, tinerețea!

— O fi, dar acele plete albe și zile negre au lăsat și urme. Vorbesc despre aceasta cîntecele mele „Da-ți-mi plîne“, „Tangoul nopții“ și altele, din care răzbat glasuri de revoltă împotriva vremurilor care au făcut să încăruntască și sufletele oamenilor.

DIN ATLANTIC LA SAVOI

— Să trecem, dar, la alți „timi“ mai înseninați. Ce șlagăre urmează?

— 1-1! Ah! Dar lasă că mai obținem noi un... contrapunct!

— Poftim?... Aha! Tot cu „Tangoul... balonului“?

— (implorînd radioul) Maestre... Ghiulescu, predă-mi, te rog, microfonul, ca să mai pot transmite și eu ceva... cititorilor!

— Iartă-mă că te-am supărat...

— Pe acesta cînd l-ați compus?... A!

— Nu! Sînt în... ofsaid, credeam că e un titlu de cîntec. Ce vreți? Interviu combinat, n-am luat încă la nimeni, așa că... să vedem mai departe alte faze interesante ale întîlnirii dv. cu... muzica!

— O mai rodnică „întîlnire cu muzica“, așa cum spui dumneata, am avut-o în anii de după 1944, începînd cu cele scrise pentru „Teatrul Atlantic“, condus de N. Stroe și Nora Piacentini, de unde și-au luat zborul melodiile „Primul ghiocel“, „Panseluțe albastrele“, „Plea-că trenul cu dragostea mea“ și altele.

— ... Și aceasta pentru că au fost ancorate în imediata realitate.

— Erau pe atunci încă proaspete urmele războiului, și îmi vine în minte o scenetă din revista „Stroe în Atlantic“, prezentată în 1944, în care apăreau personaje cunoscute: Hitler în fața mormîntului lui Napoleon... Muzica prin care eu le-am făcut acestora... cîntarea cuceririi, mi-a produs o mare satisfacție, auzînd... hohotele pu-

blicului. Mai ales că Hitler, precum se știe, declarase război și unor... cîntece iubite de mulți!

— Cunoscutul cîntec „Tovarășe, grăbește pasul“, apărut cîțiva ani mai tîrziu, mi se pare că tot al dv. e...

— Da! L-am închinat primei aniversării a „Scînteii“, așa cum și celelalte melodii compuse în această perioadă, le-am închinat noilor mei ascultători, optimismului și setei lor de viață. Am vrut ca măcar o parte din minunata muzică a vremurilor noastre să pătrundă în muzica mea: „Spic de grîu“, „Holde aurii“, „Tropa-tropa“, „Sus la Bicaz“, „Cîntecul Deltei“ și altele vin să confirme această dorință a mea...

— Și cred că nu greșesc dacă afirm că, adaptîndu-vă conținutului, ritmul vieții noi a schimbat și ritmul cîntecelor dv.

— Am iubit mult în viața mea... muzicală și shimmy-ul, și romanța, și tangoul... Și am trecut din ritm în ritm, nu pentru că muzica ce o scriu are calificativul de... ușoară, ci pentru că tinerețea înseamnă entuziasm, mișcare, ritm clocotitor. Și pentru a confirma că sînt un „tînăr cu părul cărunt“, nu se poate să nu-mi placă și fox-ul, și cha-cha-ul și, mă rog, twistul... Bineînțeles că aceste ritmuri trebuie să aibă înaintea de toate și ceva din tango, adică melodia.

— E clar: de la Elly Roman la... twist, cum s-ar spune...

— ... „Spune, spune, spune“ e doar cha-cha, „Cîntecul Deltei“ e transpus în twist și „În tot ce e frumos pe lume“ e tot un twist care a făcut parte din cîntecele prezentate la Festivalul de la Mamaia — 1963. Despre acest ultim cîntec vreau să subliniez că a constituit o încercare de a transpune într-un ritm foarte modern o intonație populară romînească, bineînțeles, stilizată. De unde se vede că nu ritmul contează, ci... muzica. În acest capitol intră desigur și melodiile mele din „Melodii, melodii, melodii“, o revistă a cărei premieră a avut loc în 1959 la Teatrul satiric-muzical „C. Tănase“.

— Prin „Melodii, melodii, melodii“ ați dovedit că vechea dragoste nuse uită ușor: revista!

O NOUĂ DRAGOSTE...

... opereta! E vorba de „Colomba“, prezentată în premieră la Moscova în 1947 de către Teatrul nostru de operetă, apoi de „Fetele din Murlatlar“ în 1961, și în pre-

zent lucrez la muzica și textul unei opere istorice cu titlul „Din ordinul Majestății sale“, după nuvela sovietică „Locotenentul invizibil“. Și pentru că tot discutăm probleme de șantier... muzical, te informez că am terminat de curînd comedia muzicală „Ce-ai făcut, Doina“?, al cărei text aparține lui Nicolae Minei, și în care este vorba despre muzica și dragostea unor tineri de pe un șantier de construcții. Și, bineînțeles, mai am în față „ceea ce nu se uită ușor“: revista, al cărei titlu este de astă dată „Eu iubesc, el iubeste, tu ce faci?“, în care vor apărea cîntecele mele și umorul lui Aurel Felea, Sadi Rudeanu și Sașa Georgescu.

— Observ că am gîndit în... duet, căci aici am vrut să ajung și eu: adică, la acel „acord“ care există între cîntec și umor, și anume, în ce constă el, după părerea dv.?

SIG. HOROVEANU

(Urmare în pag. 14)

Că și cum a f

MITICĂ: O, noroc Costică, ce-i cu tine? Unde fugi?

COSTICĂ: Acasă! Mă așteaptă nevasta! Dar tu de unde vii?

MITICĂ: De la concert!

COSTICĂ: A, ai fost și tu?

MITICĂ: Da! Ce, și tu ai fost?

COSTICĂ: Nu... adică da... Ia spune-mi la ce oră s-a terminat?

MITICĂ: Acum!

COSTICĂ: Nu, nu, ora fixă...

MITICĂ: La 11 fără un sfert... Dar dacă ai fost și tu...

COSTICĂ: Lasă asta... Și la ce oră a început;

MITICĂ: La 8!... Mă Costică, dar dacă ai fost și tu...

COSTICĂ: Mitică, lasă-mă cu astea că mă așteaptă nevasta! Zici că a început la 8 fix?

MITICĂ: Da! Poate să fi fost 8 și cinci...

COSTICĂ: Mă, nu se poate, mie să-mi spui exact, nu te juca cu chestii de astea!... A fost succes?

MITICĂ: Hm... Așa și așa...

COSTICĂ: Mitică, iar începi? Mie îmi trebuie ceva sigur! A dat vreun bis?

MITICĂ: A dat!

COSTICĂ: Cite?

MITICĂ: Vreo patru!...

COSTICĂ: Vreo, sau patru?

MITICĂ: Patru!...

COSTICĂ: Deci precis patru...

MITICĂ: Stai... mi se pare că cinci...

COSTICĂ: Mitică, tu mă nenorocști! Patru, sau cinci? Și fii mai operativ, că mă așteaptă nevasta acasă!

MITICĂ: Ce, ea n-a fost cu tine?

COSTICĂ: Unde să fie cu mine, mă?

MITICĂ: La spectacol!...

COSTICĂ: Păi n-ai auzi că am găsit numai un bilet?

MITICĂ: Mă miră, că erau berechet... Și zi, ai fost numai tu?

COSTICĂ: Mitică, tu îmi ești prieten sau ce-mi ești? Cîte bisuri a dat?

MITICĂ: Cinci!

COSTICĂ: Bun!... Cîți erau în orchestră?

MITICĂ: Păi 12 sau 15; nu-i asta esențial...

COSTICĂ: Ba-i esențial, e esențial că la asta te prinde...

MITICĂ: Cine te prinde?

COSTICĂ: (enervat) Cîți erau, domnule, în orchestră?

MITICĂ: Stai... (numără în gînd) 14!

COSTICĂ: 14! Bun!... Preciș?

MITICĂ: Preciș...

COSTICĂ: Mitică...

MITICĂ: Preciș, mă ce mai!...

COSTICĂ: Bine! Cine a mai fost?

MITICĂ: Păi lume multă...

COSTICĂ: Cine, domnule, cunoscuți?

MITICĂ: A, păi mulți... O mulțime de prieteni de-ai voștri.

COSTICĂ: Aoleu!... Zi-i!

MITICĂ: Stai... (numără pe degele) Care va să zică Marineștii!...

COSTICĂ: Olga cu Nae!

MITICĂ: Da... Pe urmă Dumitresții...

COSTICĂ: Oprea cu Sanda...

A. POCHEN

MITICĂ: Da!... Pe urmă Poștii!...

COSTICĂ: Sandu cu Leanța...

MITICĂ: Da... cam ăștia!

COSTICĂ: Mitică, fără „cam“!

Mai sînt?

MITICĂ: (pe gînduri): Nu... nu... alții n-am văzut...

COSTICĂ: Cum n-ai văzut, mă,

cum n-ai văzut, dar ce-ai făcut tu acolo?

MITICĂ: Ce vrei, într-o sală de oameni poți să vezi pe toată lumea?

COSTICĂ: Unde ai stat?

MITICĂ: Pe stînga, jos...

COSTICĂ: Ce rînd?

MITICĂ: 14!

COSTICĂ: Locul?

MITICĂ: 29!

COSTICĂ: Deci de pe stînga jos, rîndul 14, locul 29, nu s-au putut vedea decît ăștia... Acum spune-mi ce rochii purtau?

MITICĂ: Cine?

COSTICĂ: Olga, Leanța și Sanda!

MITICĂ: Asta nu mai știi!

COSTICĂ: Mitică, nu mă lăștoacmai la ce-i mai important! Fă un efort și-ți fac cinste!

MITICĂ: Stai (încinde ochii), Leanța avea o rochie neagră... de stofă...

COSTICĂ: Decoltată?

MITICĂ: Tare... Olga... ceva de lamé...

COSTICĂ: Culoarea... culoarea?...

MITICĂ: Ceva gălbui...

COSTICĂ: Cu mineci?

MITICĂ: Lungi... Și Sanda... Sanda... Sanda...

COSTICĂ: Hai, Mitică, hai Mitică, hai Mitică...

MITICĂ: A! Un taior!

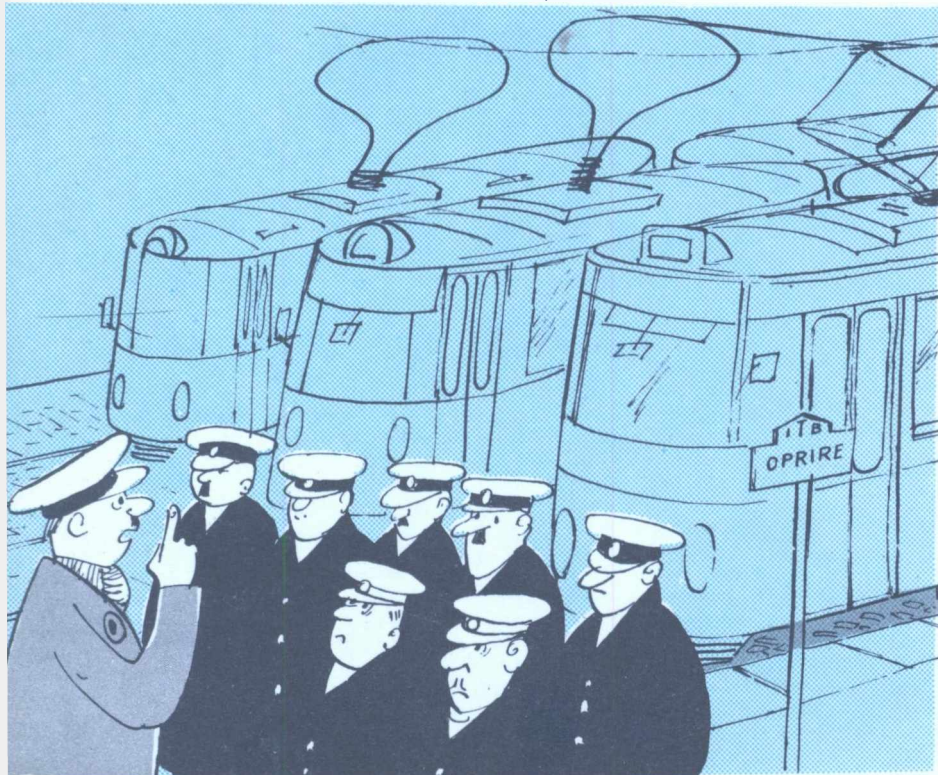
COSTICĂ: Culoarea!

MITICĂ: Negru!

COSTICĂ: Bun!... Pantofii!

MITICĂ: Ce pantofi?

Uneori la capătul liniilor staționează multe vehicule, lucru care afectează ritmicitatea circulației.

CAPUL DE LINIE: — V-am strîns pe toți conductorii ca să vă atrag atenția asupra respectării orelor de parcurs...

Desen de GH. CHIRIAC

Lenumele

Intr-o dumbravă, niște animale
Stăteau de vorbă, discutînd așale
De cele ce se-ntîmplă-n lumea lor:
— Păcat că tigrul nu e ierbivor,
Își exprimă părerea căprioara.
— Eu nu pricep la ce servește vara,
Vorbi ca pentru sine pinguinul.
— Ați auzit c-alaltăieri asinul
L-a doborît pe leu cu-o lovitură
Trăsnindu-l cu copita peste gură?
Le întrebă căitru cu mîndrie.
— Asinul a făcut o măgărie,
Răspunse un vulpoi, să vă spun eu
Cum de-a-ndrăznit să tabere pe leu.
— Minciuni! Minciuni! urlă auditorul.
Minciuni! Să ptece calomniatorul!
— Stați, fraților, aveți răbdare-un pic
Că deocamdată nu v-am spus nimic!
Ce? V-ați prostiit? Ei, știți că asta-i bună?
— Orice ne-ai spune tu, e tot minciună.
Ne-am săturat de tine, doar știm noi
Ce-ți poate pielea, domnule vulpoi.
Tu juri de zvinși și păcălești pe toți,
Ești simbol pentru minciună și hoși,
Așa că ține-ți botul, secătură!
Atunci vulpoiul a tăcut din gură.
Din pom îi zise cioara cu mult rost,
Mișcîndu-se-n corsetul negrei rochii:
— Decît să-ți iasă un renume prost
Mai bine, dragul meu, să-ți iasă ochii!

Prelucrat în versuri din limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

DSI

COSTICĂ: Pantofii: ce pantofi aveau astea trei?

MITICĂ: Ia mai lasă-mă în pace! Habar n-am!

COSTICĂ: Mitică, măcar atîta, toc cui sau nu?

MITICĂ: Cui.

COSTICĂ: Cui precis?

MITICĂ: Precis.

COSTICĂ: Uf! Ești cam greu de cap, dar oricum, prietenul la nevoie se cunoaște... Îți mulțumesc din suflet!... Aoleu, stai! Coafura!

MITICĂ: Ce coafură?

COSTICĂ: Coafurile lor! Sanda, Leanța, Olga... Mai întii Olga. Tot blondă?

MITICĂ: Nu! Șatenă!

COSTICĂ: Ai văzut? Uite cum mă ardeam! Sanda tot șatenă?

MITICĂ: Nu! Blondă!

COSTICĂ: Aoleu! Aici dădeam de dracu! P-astea stai să le notez, că le încure! (*scoate un carnețel*) Deci Sanda blondă, Olga șatenă și Leanța tot blondă?

MITICĂ: Nu, brunetă!

COSTICĂ: Formidabile femeile astea cum pot să te nenorocească cu un kil de vopsea!... În sfîrșit! Acum sînt salvat!

MITICĂ: Vrei să-mi explici și mie?

COSTICĂ: O clipă numai să-i dau un telefon...

MITICĂ: Cui?

COSTICĂ: Soției! Un moment. (*dă telefon*) Alo! Ilenuțo! ... Eu sînt! Uite, am ieșit chiar acum de la Sala Palatului că s-a terminat de cinci minute și viu acasă!... Cum? Da, a fost frumos, dar mie nu mi-a plăcut!... Ei, dragă, dacă am fost fără tine! Doar mă cunoști!... Cum?... Păi îți, telefonez chiar din holul sălii Palatului! (*face cu ochiul lui Mitică*) Într-un sfert de oră sînt acasă! Pa!... (*închide*) Acum, Mitică, să-ți explic...

MITICĂ: Am înțeles, am înțeles...

COSTICĂ: Ce părere ai? Acum am toate datele, știu tot de parcă aș fi fost! Grozav sistemul, nu?

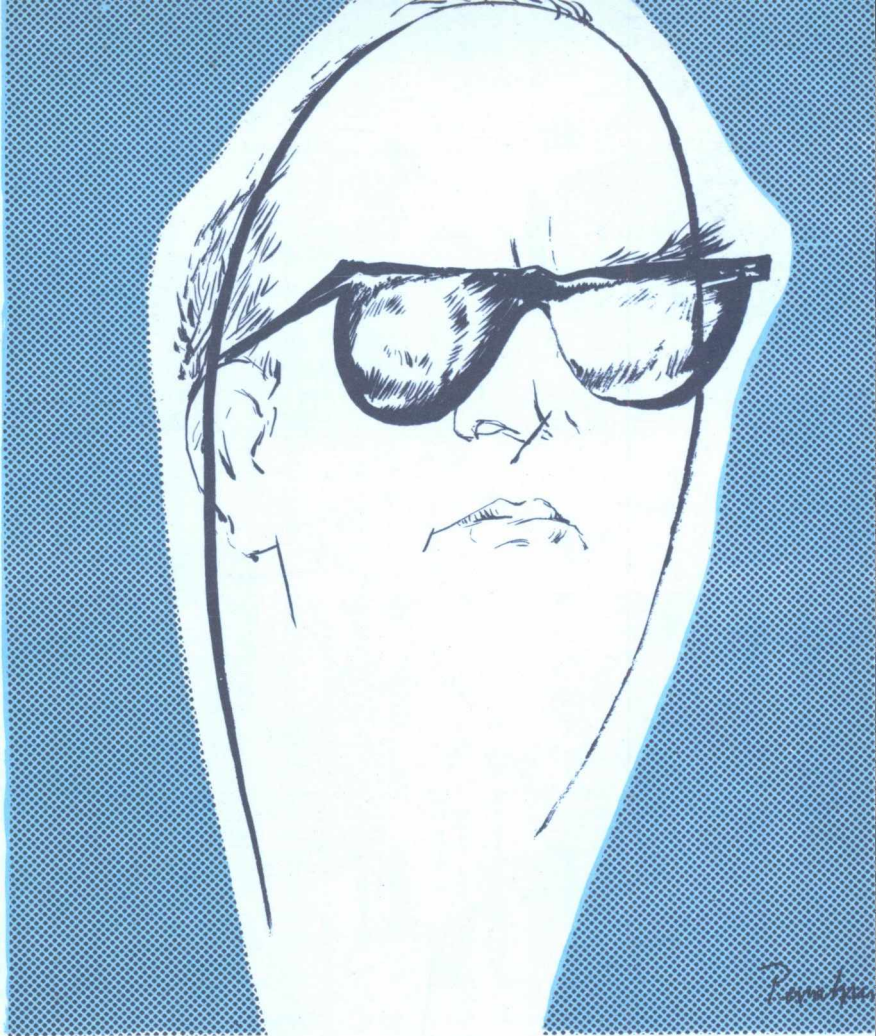
MITICĂ: Da, e bun!... Dar aici e o mică chestie...

COSTICĂ: Ce chestie?

MITICĂ: De azi dimineață s-a anunțat că spectacolul n-o să mai aibă loc în Sala Palatului! A avut loc în sala C.C.S.

COSTICĂ: Miticăăă!... (*cade leșinat pe brațele lui Mitică*).

SADI RUDEANU

I. ROSS

a primit,
recent, titlul de
**MAESTRU EMERIT
AL ARTEI**

Adeseori cînd te-ntilneam, iubite Ross, Eu îți spuneam „maestre drag, te felicit!” De-aci-nainte îți voi spune bucuros: „Te felicit, maestre drag... și emerit!”

Desen de PERAHIM

Prietenul meu UMORISTUL

de NICOLAE MINEI

L-am întrebat odată pe prietenul meu, umoristul, cum scrie. Cu mina sumbră, caracteristică profesiei sale, el mi-a răspuns, oftînd:

— În general vorbind, scriu în două feluri: uneori greu, alteori foarte greu. Mai întii e problema temelor: unele se pretează la o tratare umoristică, altele nu. În ce mă privește, una și aceeași temă trece prin ambele stadii. Înainte de a scrie schița, mi se pare că tema se pretează. După ce am scris-o, constat că nu s-a pretat deloc. În rarele cazuri cînd îmi păstrez convingerea inițială, se însărcinează colegii mei de la revista căreia îi predau schița să-mi demonstreze că mă înșel.

Și totuși bogăția de subiecte e inepuizabilă. Dintre cunoștii mei, aș putea număra pe degetele unei singure mîini pe cei care nu-mi spun: „Uite, despre asta ar trebui să scrii”. Asta e o istorioară pe care au mai abordat-o cel puțin zece mii de autori, primul (în ordinea cronologică și a importanței) fiind Aristofan și ultimul (în aceeași ordine) fiind eu. Și dacă mai pot să înțeleg că amicul meu a uitat ce a scris Aristofan acum 25 de secole mi-e mai greu să mă împac cu gîndul că nu a citit ce am publicat eu săptămîna trecută...

— Bine, l-am întrerupt eu, dar un subiect, oricît ar fi el de bun, trebuie tratat într-un anumit fel pentru a da rezultatele umoristice.

— Nici vorbă. În binomul fond-formă rezidă cheia spinoasei probleme a provocării zîmbetului la cititor. În privința asta rețetele sînt numeroase și, deși nu s-a editat încă o carte de bucate a umoristului, iată cîteva dintre cele mai uzitate:

1) Citarea vorbelor de duh ale scriitorilor consacrați. Dintr-o singură lovitură, împuști doi iepuri gazetărești: dai dovadă de erudiție și amuzi prin virament. Mă întreb cîte schițe aș fi mai scris eu dacă Gogol, Shaw sau Caragiale nu ar fi fost atît de spiritali.

2) Idem ca mai sus, dar fără mărturisirea sursei. Autorul contează pe lipsa de memorie a cititorului. Cum să renunți la un paradox strălucitor ca: „Toate generalizările sînt false, inclusiv aceasta”? L-a formulat Oscar Wilde înaintea ta? Cu atît mai rău pentru el și cu atît mai bine pentru tine.

3) Folosirea jocurilor de cuvinte. „La cooperativa „Soarele” s-a observat o eclipsă”... „Autocritica autobazei lasă de dorit”... „Oare responsabilul nu are nici o răspundere?”...

Procedul e relativ ușor și de aceea are o largă circulație, dar prezintă inconvenientul că, cel mai adesea, îl distrează mai mult pe autor decît pe cititor. Din acest motiv, cu cuvintele se joacă mai ales debutanții. Cum însă există și unii care debutează de ani și ani de zile...

4) Recurgerea la clișee. O lege nescrisă a umoriștilor cere autorului să aibă la dispoziție o adevărată fototecă mentală, în ale cărei sertare se găsesc prototipurile principalelor sale personaje: *Birocratul* (deșirat, chel, melancolic), *Bulevardistul* (treză „nouvelle vague”, pantalonii înguști, fără manșetă, refren: „e bine.”) etc. Încălcarea acestor reguli ar produce grave perturbări în breasla noastră. Unde am ajunge dacă am scrie despre un gangster abstinent, despre un șperțar care citește pe Hemmingway sau despre o soție neglijentă, căreia îi place muzica lui Monteverdi?

Rețete mai sînt. Una singură este însă infailibilă. Dacă ții cu tot dinadinsul ca nimeni, absolut nimeni să nu-ți reproșeze nimic, absolut nimic, în legătură cu schița ta umoristică...

— Ei?

— N-o scrie!

Suită de desene
de RIK AUERBACH

La raionul de încălziminte bărbătească de la magazinul „Victoria”, vânzătorii obișnuiesc să ambaleze ei înșiși marfa și o predau clientului. Aceasta, pe lângă că favorizează luarea de bacșiș, dar produce și pierdere de timp cumpărătorilor

RAIDUL NOSTRU ILUSTRAT

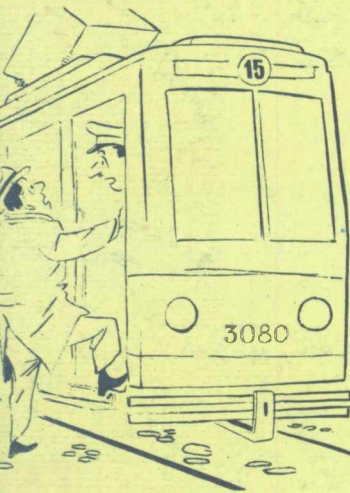
Bufetul „Segarcea” din Dudești-Cioplea (Rond) este neîncălzit.

— Ce-i asta, tovarășe? Cîte grade sînt aici?
— O mulțime, ia priviți!

In unele unități de „Deservirea” nu se înregistrează respectiv costul lucrărilor efectuate nr. 1 din Piața Unităților din strada A (Decembrie).

Nu-mi dați un bon?
Vai! Bonul e prea mic, poftiți o hîrtie dacă țineți să-i împachetați...

Vagonul de tramvai nr. 3 080 a circulat într-una din zile avînd în față o plăcuță pe care scria 15, iar la ușă, pe o altă plăcuță, scria — 2 — fapt care a derutat mulți călători.

— Urcarea prin față e interzisă!
— Ce să fac? În spate scrie „2” și eu am nevoie de ... „15”.

— S-a făcut! Unde mergem în?
— La... „Urzica!”

Șoferul getaxului „Volga” nr. 9277-B obișnuiește să pretindă pasagerilor sume mai mari decît cele indicate de aparatul de taxat, devenind agresiv cînd este refuzat.

— De ce-mi ceri atîta? Privește aparatul...
— Să nu privim... mecanic!

Unitatea de confecționare din Cal. Griviței nr. 158, aparținînd de cooperativa „Drum Nou” este deservită de personal avînd o foarte bună calificare, din acest motiv numărul clienților fiind în creștere.

— Ei, ce spui de tovarășii de aci?
— Au... stofă!

Tot d-ta ambalezi? Păi așa pierdeți timp!
N-aveți grijă, nu pierdem, nu pierdem...

La bufetul „Rustica” din Băneasa, Nic. Bălcescu, porțiile de preparate pescărești sînt deseori mai mici decît prevede rețeta.

— Porția aia mare, tot o plătică e?
— Nu... aia... e o... greșeală!

cooperativei
esc bonuri,
insușindu-și
e (Centrul
unitatea de
30 și
tînd și 30

Medicul Maria Taranutchi, de la circa sa-
nitară 112 de pe lîngă
spitalul Bucur, întîrzie
deseori de la serviciu
și întreține lungi con-
vorbiri telefonice în
timpul orelor de consul-
tație.

— Acuma mai puteți spune că nu-mi văd de... serviciu?

Șoferul Dumitru Gheorghe l-a
surprîns pe încărcătorul Tache
Ilie, de la Depozitul „Combustibilul” nr. 3 din Bd. Tudor Vla-
dimirescu, în timp ce acesta sus-
trăgea cărbuni de la unii cetățeni
în scopul de a-i vinde altora.

Restaurantul cu
autoservire „Rapid”
din Bd. 1348 este
foarte bine aprovi-
zionat, oferind zil-
nic consumatorilor
o bogată varietate
de produse culinare.

— Țsta-i singurul... Rapid
unde totul e... clasa întîia!

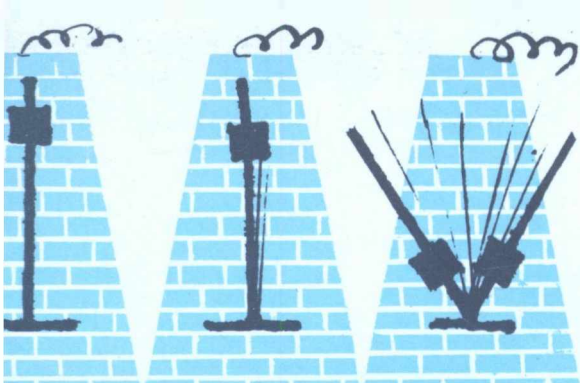

La magazinul „Alimen-
tara” din str. Chiristi-
gii 48, raionul 23 Au-
gust, vînzătoarea Maria
Mandache vindea carnea
peste rînd.

— Asta-i ca să știe cumpărătorii?
— Da, dar mai ales ... responsabili!

turnătorie și mecanică. Li găsiți la club. Chiar acum repetă într-un spectacol al brigăzii artistice de agitație, sceneta „Decadele“.

(în sala clubului)
DECADA ÎNȚIIA

Duo secții montaj:

*Vă odihniți în pace... Nu v-omoriți cu firea...
Și-așa sînteți în coadă, voi cei cu pregătirea!*

Trio secții pregătitoare:

*E-abia-nceput de lună și-odihna ni-i pe plac.
Mai sînt destule zile, doar n-au intrat în sac.*

Duo:

*Zile-or mai fi... Dar vezi că decadele la UNIO
Se duc în zbor... volare, precum spunea
Modugno...*

Trio:

*Noi aplicăm în muncă proverbul care spune:
Nu-i bine să faci astăzi ce poți lăsa pe mine...*

Duo:

*Noi știm o altă vorbă, de nu-i cu supărare:
Unde nu-i cap e jale, că-i vai și de picioare!*

DECADA A DOUA

Montaj 5:

*Parcă vorbim la lampă! Vorbim, vorbim
într-una.
Nu-i chip să ne audă... Cînd se sfîrșește luna
În secțiile noastre e iar cîmp de bătaie...
Și asta fiindcă ceilalți o fac mereu de oai!*

Montaj 6:

Mă-ntreb: Ce le lipsește acestor trei sectoare?

Montaj 5:

*Un lucru de nimica: niște dicționare
Să-și mai îmbroșteze cuvintele uitate:
Ce-nseamnă-organizare și ce-i ritmicitate.*

DECADA A TREIA

Montaj 5:

*Te văd mai vesel parcă. Trecutu-ți-a necazul?
Ori s-au schimbat în bine vecinii ce ard gazul?*

Montaj 6:

*S-or fi schimbat... Se-aude un fel de zumzăit,
Un zvon ca de motoare... Poate și-or fi-nsușit
Și criticile noastre... Se pregătesc pesemne
Să se îndrepte-n grabă, la muncă să se-ndemne..*

Montaj 5:

*Nu-s zumzele acelea... Nu-s semne sănătoase...
Începe-o nouă lună și trag la aghioase.
E sforăit în lege, nu-i zgomot de motoare:
Se pregătește-asaltul din luna viitoare...*

ANDREI BART

Lasă!

*Baba iarnă, ca din joacă,
Pune bărbi de promoroacă
Pomilor, în timp ce vîntul
Mătură întreg pămîntul...
Dar la școală,
Într-o sală,
Stau în bănci, doi cite doi,
(Nu fete și zgimboi!)
Ci școlari
Din ăia mari
Cu mustăți și ochelari,
Care-nvață de-astădată
Agrotehnica — avansată,
Nu pe cîmp (e cam departe!)
Ci din carte.*

*Dintre toți numai Ilie
Nici n-ascultă, nici nu scrie,
Ci tînjind după moș Ene
Toarce fir molcom de leie...
Cînd ceilalți îl iau la zor
Rîde îngăduitor:*

*— Lasă, mie nici nu-mi pasă,
P-astea doar le știu de-acasă!
Azi așa și mâine iar
I-au vorbit și alții, dar
Dumnealui la fel susține:
— Lasă! Știu și pentru tine!
A venit și ziua-n care
I s-a pus o întrebare.
S-a făcut atunci Ilie
Ca o varză timpurie.
A icnit, a dat din coate,
Tot gîndind că poate, poate,
Prinde orenu răspuns din zbor.
Însă-n ochii tuturor
Se citea o întrebare:*

*— Ia arată, frățioare,
Cam ce știi, ce-ai învățat?
Că doar ești cel mai moșat!*

*„Moșatul“, îi privește,
Însă tace ca un pește.*

*— Vezi, să nu răspunzi așa
Cînd vreodată, pe tarla,
Te va întreba ogorul
Cum să-și încecească sporul.
Să te văd dacă nu-ți pasă
Cînd știința ta de-acasă
O să-ți spună și-atunci „lasă“.*

ION RUȘ

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU

2

M. Grosu

Desen de M. GROSU

CĂMINUL

Ascultați o întâmplare cu un cămin cultural să mori de râs, nu alta. Dar mai întâi îngăduiți-mi o scurtă introducere.

Mi-a venit vremea însurătorii. De asta nu scapă nimeni, chiar dacă e polei afară și nu te poți duce la stat să spui „da”. Mireasa are răbdare și te așteaptă cu „da”-ul pînă în primăvară.

Fata pe care urma să mi-o însușesc era frumoasă, inteligentă și avea, pesemne, inimă de aur, fiindcă altfel nu înțeleg de ce voia să mă ia. Pe Doina, asta e numele ei, am cunoscut-o în Getax. În stație ne aflam doi, și taxiuri se aflau numai unul. Am urcat eu prin stînga, a suit ea prin dreapta, am coborît amîndoi prin stînga, m-a costat șoferul 12 lei, restaurantul 88, și așa am cunoscut-o. Apoi am propus ca a doua zi să ne întâlnim în stație, dar în stație la tramvai, că e mai convenabil.

Astfel ne-am împrietenit, ne-am iubit, ne-am logodit, care bucurie la voi toți să fie. Acum să revin la întâmplarea cu căminul cultural. Dar mai înainte e necesară încă o mică paranteză în legătură cu istoria mea. Au început, așadar, pregătirile de nuntă. Ea rochie albă, pantofi albi, fular alb, eu alb ca varul de emoția primei căsătorii. Am cumpărat și mobilă. Mie mi-a plăcut mobilă bej, Doinei mobilă maro. așa că am luat mobilă neagră conform hotărîrii părinților.

Cîteva zile ne mai despărțeau de momentul solemn cînd mină în mîna emoționați ca doi elevi în fața profesorului, aveam să dăm cel mai dificil examen al vieții. Căsătoria. În sfîrșit, acum e potrivit să ne întoarcem la povestea cu căminul cultural. Ba nu, cîteva amănunte încă despre apropiata noastră căsătorie sînt strict necesare.

Mă aflam la viitorii socri împreună cu intimii casei. Lista cu invitați era întocmită, sticlele cu vin se găseau în frigider și actele la Ofițerul stării civile cînd, deodată, clipa aceea n-o s-o uit niciodată, am sărit de pe scaun și am urlat:

— Căsătoria nu va mai avea loc! Cei cîteva prieteni ai mei, cei

cîteva părinți ai ei, doi, rudele, cunoștințele, au încremenit.

Mireasa a izbucnit într-un plîns nervos și a fugit afară pe terasă. Mă liniștea însă faptul că locuia la parter. O tăcere de gheață s-a așternut în camera presărbătorească. Singurul care și-a păstrat sîngele rece s-a dovedit tatăl ei, intrucît a fost medic legist și nu-l mai impresiona absolut nimic. M-a înțrebat:

— De ce nu va mai avea loc căsătoria, tinere?

— Pentru că fiica dumneavoastră e slută! am răspuns eu categoric.

— Cuuuum?

— Nu știu cum, exact n-aș putea să vă explic, intrucît n-am făcut niciodată parte dintr-o comisie care să cîntărească frumusețea, dar onorata dv. fiică e hidă.

— Domnule! Nu-ți permit!

— Mie? Ei nu trebuia să-i permiteți asemenea slutenie. Și e atît de mică...

— Mică? Dar bine, tinere, măsoară 1,75.

— Nu mi-ajunge. Eu am nevoie de o mireasă de 1,84! Să fie!

— Dar înțelege, omule, de unde să luăm diferența? În asemenea cazuri nu există rezerve interne.

Indignați, prietenii au făcut roată în jurul meu. Muștrări, reproșuri, amenințări. Cel mai aprig s-a arătat Grigore:

— Să-ți fie rușine! Pui oamenii în situații penibile. Dacă nu ți-a plăcut fata, ce rost avea să întinzi toată povestea asta?

— Numai cine nu iubește nu greșeste.

Se pare că dictonul astfel reconsiderat n-a avut nici un efect asupra lor, deoarece vîrtejul reproșurilor a continuat nestăvilit. Mi-au demonstrat că am transformat în cenușă cele mai sfinte sentimente ale fecioarei, că părinții ei au investit bani și muncă în pregătiri, că eu am investit cadouri și îmbrățișări, că mă va pedepsi Dumnezeu din ceruri și dacă nu există Dumnezeu din ceruri, mă va pedepsi șeful meu de pe pămînt pentru asemenea abateri de la morală. Totul a fost zadarnic:

— Stăruieți de pomană, vă bateți gura degeaba. Vorbele și argumen-

tele voastre nu pot transforma o mireasă catastrofală într-o zîină din basme. Scuzați-mi capriciile, voi suporta cu stoicism investițiile, dar mireasa în forma ei actuală nu-mi satisface aspirațiile mele în materie de frumos... Și vedeți ce drege mireasa pe terasă fiindcă tot acolo sînt agățate și funiile de ceapă.

Cam aceasta este și întâmplarea cu căminul cultural. Pentru cei cărora le vine totuși greu să priceapă legătura dintre mireasa din București și căminul cultural din Toplet—Orșova, iată cîteva amănunte suplimentare:

Sfatul popular a purces la construirea unui cămin cultural după un proiect neomologat.

— Nu-i omologat, dar e minunat! au exclamat entuziaști cei în cauză.

Au exclamat și au început săpăturile. Au exclamat și au început turnarea fundațiilor.

— Va ieși o splendoare de cămin! se auzeau șoapte de încîntare.

Și eu la fel șopteam: „încîntătoare mireasă”. Apoi au urmat pregătirile de nuntă. S-au adus 5 000 kg ciment! Și s-a trecut la construcția miresei. Creștea mireasa vîzînd cu ochii, și cînd să se spună — vai ce frumoasă e! — forurile și-au schimbat părerile: Urită mireasă! Trebuia altfel amplasată! Intrarea e necorespunzătoare, iar fațada așîderea. Ne trebuie o altă mireasă. Una cu fața mai spre stradă...

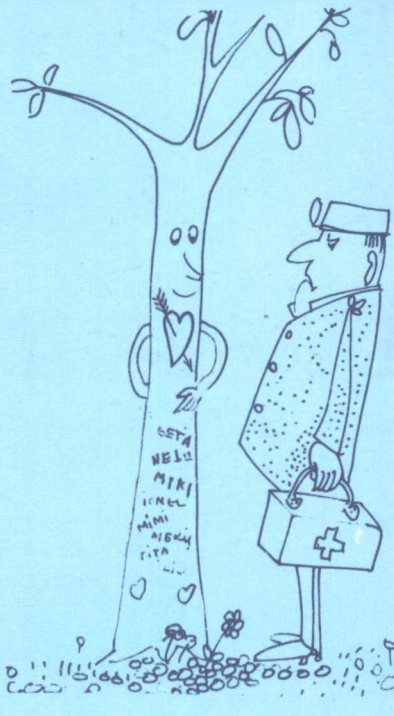
— Bine, dar noi am investit bani în ea (adică în el, în cămin), au reproșat oamenii, schimbăcioșilor. Ați acceptat planurile, ați acceptat amplasarea.

Vorbe-n vînt! S-a trecut la construcția altei mirese. Prima mireasă, decretată acum rebut, a fost părăsită. Fundația nu i-a mai luat-o nimeni în seamă. Sărmana, a fost săpată de pomană. S-au cheltuit pe ea muncă, materiale de construcții și mii de kilograme ciment. Păguboasă mireasă!

Și-am încălecat pe-o șea și v-am spus povestea mea.

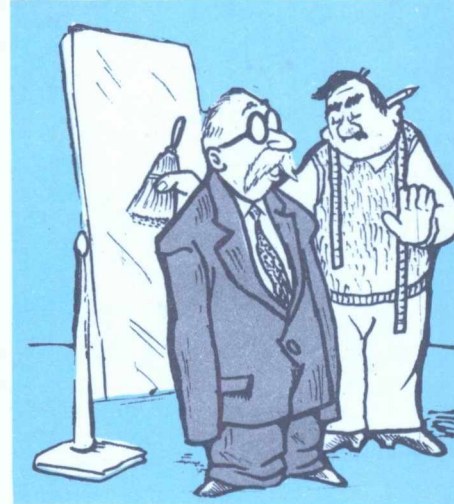
Povestea cu mireasa.

Hei, unde sînt nașii?

— De ce zici că suferi?!
— De inimă, tovarășe doctor!!
Desen de V. NAȘCU — Cluj

La unele centre de comandă

— Cînd o să mai creșteți puțin o să vă stea ca turnat...

Desen de L. STOICOVICI

S primăvară-n februarie

Mă plimbam într-o grădină
Cu aspecte de florar
Într-o ploaie de lumină,
La-nceput de februar!

Straturile m-au atras
Ordonat aliniate,
Iar pămîntul brun și gras
Parc-avea... obezitate!

Și colectivistul Tase
Îmi explică-n trei cuvînte:
— Zi de zi, mereu se-ngrășe
Pe motiv... de-ngrășămînte.

Ce-am văzut apoi răstoarnă
Tot ce-ași fi gîndit vreodată:
Admirai în plină iarnă
Roșiile de salată!

Un ardei gustos și mare
Gras, pe o tufă se răsfață;
Mulțumit de sine, pare
Că se bucură de viață!

— Iată castraveți, salată...
— Castraveți adevărați?
— Da, păi ce-ați văzut vreodată
Prin grădini... gata murați?

Mindru de-ale lor succese
Mă conduse grădinarul
Și gîndeam că-mi rămăsese
Cam în urmă... calendarul!

Dar tot el îmi spuse-n vale:
— Nu că iarna e codașă,
Noi, dînd multe trușandale,
Am făcut sera frunțașă.

L-am lăsat voios pe Tase
Că la ei totul prosperă;
Și, deși nu se-nnoptase,
I-am urat un... „Bună seră!”

ALEX. LĂPUȘNEANU

Se lansează ultimul „Best-Seller” literar...

Desen de EUGEN TARU

De-ale lor

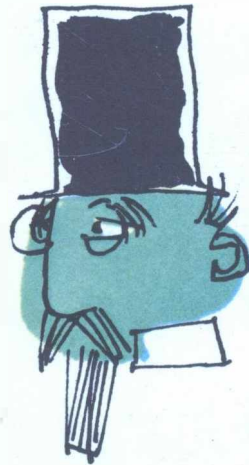
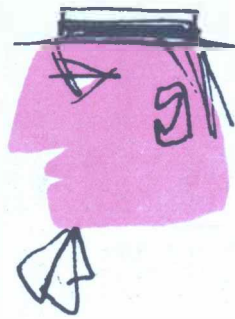
Se agravează divergențele din cadrul blocului nord-atlantic.

Nu cred că este necesar să fac prea multe comentarii: în „blocul” lor s-aude clar cum se injură... locatarii.

Societatea americană „Standard Oil of New Jersey” duce tratative pentru exploatarea petrolului din Sahara.

În exploatarea lor de-aci, un singur lucru este cert: în nici un caz ea nu va fi o exploatare... în deșert.

MIRCEA CODRESCU

Cînd au auzit despre un oarecare Joseph Mallet că a dat ortul popii, rudele îndoliate au sărit în sus de bucurie, întrucît regretatul defunct lasă în urma lui niște ispititori 500 000 000 dolari, cu indicația: „întreaga avere întregii familii”.

Nu rămînea decît să fie găsită întreaga familie și să-și împartă întreaga avere. Treaba nu-i ușoară deloc. Întreaga familie nu se poate găsi la un loc, deși, de cînd s-a aflat fericitul eveniment, rubedeniile decedatului s-au tot aruncat în automobile, trenuri și avioane, țîșnind în direcția interesantei sume. În avangardă, sosesc scrisori și telegrame ca:

„Nu împărțiți tot. Stop. Sosesc și eu. Stop. Aveți răbdare. Stop. Trăiască răposatul. Stop. Mallet”.

Ziarul elvețian „Voix ouvrière” relatează că, numai la auzul că e rost de aliș-veriș, 14 000 diferite persoane încearcă să dovedească cum că sub o formă sau alta se înrudesce cu bogatul dispărut.

În momentul de față, familia moștenitorilor se împarte în două tabere: tabăra celor care se consideră moștenitori adevărați, întrucît ceilalți nu-s decît niște impostori — și tabăra celor care-i consideră pe ceilalți impostori, întrucît ei sînt moștenitori adevărați.

Din lupta celor două tabere, s-a născut într-o zi un mare băt și în altă zi un mare... sindicat. Banchetul s-a lăsat cu șampanie, iar sindicatul s-a lăsat cu firmă înscrisă în regulă sub denumirea: „Sindicatul internațional al moștenitorilor lui Joseph Mallet”. Treburile sindicatului au fost luate în mină de către o oarecare principesă Ayoubi, care se zice că era cît p-aci să dea cu titlul de-a dura cînd și-a adus aminte că purtase ca domnișoară modestul dar promițătorul nume Mallet.

Alteța sa princiară, sindicalista Ayoubi-Mallet, joacă tare. S-a instalat în orașul Limoges din Franța unde a organizat... „Congresul sindicaliștilor moștenitori ai lui J. Mallet”. Congresul, ținut sub înaltele auspicii ale sus-amintitei moștenitoare, a dezbătut două probleme:

a) Problema genealogică, menită să demonstreze cine, de unde se trage, și ce fel de rubedenie cade cu răposatul.

b) Problema contabilă, menită să stabilească cît are de primit fiecare.

Lucrurile mergeau spre un oarecare aranjament, dacă o nouă veste

SINDICATUL INTERNAȚIONAL AL MOȘTENITORILOR LUI JOSEPH MALLET SAU CUM A AJUNS ALTEJA SA MEMBRĂ DE SINDICAT

nu ar fi tulburat toate apele: s-a dat de știre ză testamentul a dispărut. Ce-or să mai facă rube-
deniile moștenitoare, nu știm. Poate vor organiza sindicatul celor care caută testamentul. Dacă nu cumva s-o fi organizat înaintea
sindicatul celor care au ascuns testamentul...

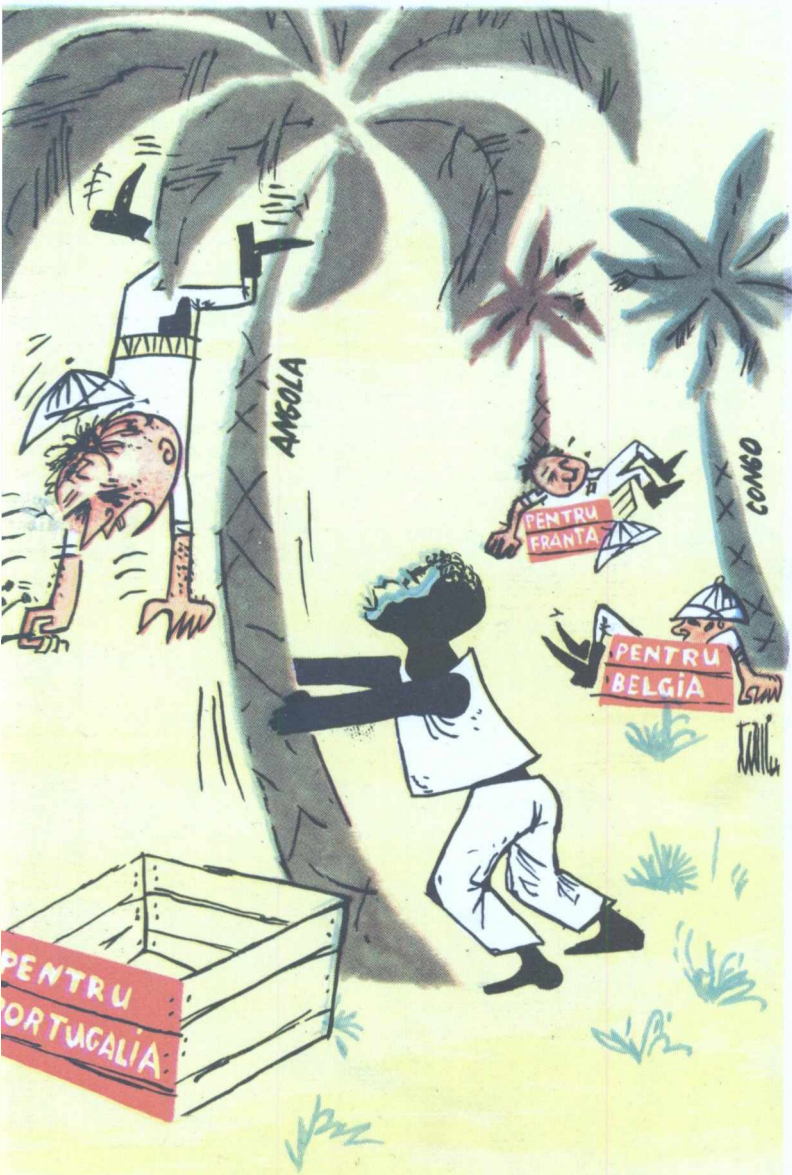
În orice caz, moștenitorii n-au

primit nimic pînă acum dar au cheltuit destul pe avocați, transport și... cotizații sindicale, sperînd doar-doar să pună mîna pe bănet.

Deocamdată însă, cum se vede, bănetul a pus mîna pe ei și-i poartă de colo-colo.

V. P.

Tot mai multe țări africane își scutură jugul colonial

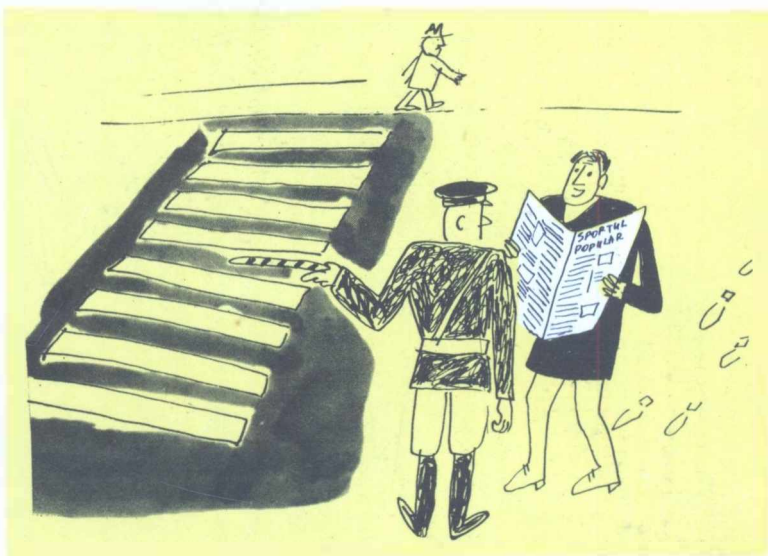
ULTIMUL TRANSPORT !

Desen de AVRAM ANTON

Desen de FRED GHENĂDESCU

FĂRĂ CUVINTE

— De ce nu treceti pe unde-i marcat?
— Cine-a marcat?!

Desen de M. STĂNESCU

Nu
prea
e
bine!
...

— Ți se pare,
Că, lipsind așa, mereu,
Se string vrafuri de dosare
Și lucrări pe capul meu.

— Asta-i foarte rău, firește.

— O fi foarte rău, nu zic
Dar și răul folosește
Uneori, cite un pic...
Pentru că să vezi, drăcie,
Lucrînd, noaptea,... mai în voie,
Scot și eu din magazine
Pentru-acasă, ce-am nevoie.

— Asta-i prost... delapidare!

— Prost!... așa cum ai vorbit...
Că procesul ăsta mare,
Tot de-aicea s-a pornit...

VICTOR HILMU

— Ce-i cu tine, măi Ilie?
Te văd slab și cam... stingher;
Tot magaziner, frăție?

— Încă... tot magaziner...

— Păi, e bine!

— Vai de mine!

E o treabă încurcată
Că de-o lună și mai bine,
Am fost dat în judecată...

— Păi, atuncea-i rău! măi frate;
Un proces e grea belea!

— Este... sigur... ai dreptate,
Este rău dar, nici prea prea!
Ba e chiar o treabă bună,
Că avînd înșășișări,
Cam de patru ori pe lună,
Mai lipsesc de la lucrări.

— Păi, e bine!

POTPURIU CU ELLY ROMAN

(urmare din pag. 5)

— În primul rând, în... cîntecul satiric! În curînd voi „expedia“ cîntecul „Rasa York“, compus pe versuri de Cicerone Theodorescu, la adresa... celor care nu se gîndesc decît la propria lor... osînză!

Cît despre legătura care trebuie să existe între muzica ușoară și umor, vreau să precizez că un astfel de cîntec dacă nu-i spiritual, n-are nici un haz! Optimismul, promovarea noului și setea de frumos unesc aceste genuri, atît de populare, în contribuția pe care ele trebuie s-o aducă la educarea și îmbogățirea sufletească a omului zilelor noastre.

O PROBLEMĂ GREA A MUZICII UȘOARE

În calitatea dv. de compozitor, ce ne puteți spune în legătură cu textierul... Elly Roman, de care ați pomenit aici în cîteva rînduri?

— Textul de muzică ușoară trebuie să fie poezie, și încă ceva: să corespundă trăsăturilor specifice ale genului. De unde rezultă că așa zisul „textier“ trebuie să fie înainte de toate poet. De altfel, strădania generală pentru calitate a găsit și în acest domeniu, mai ales în ultimul timp, un larg ecou, atrîgînd tot mai mulți poeți în această activitate și deschizînd deci mari perspective pentru crearea unor valori artistice, care să încînte, din toate punctele de vedere, masele de ascultători.

— Bine că mi-ați adus aminte, căci eram să uit tocmai asta: ce melodii ați mai compus, fără știerea... auditorilor?

— În ultimul timp, am compus: „Nopti de-a rîndul“, pe versuri de Mihai Dumbravă, „Reverie de iarnă“, pe versuri de Maria Banuș, „Pică florile de tei“, ale căror versuri aparțin lui Mihai Beniuc, „Romanelor, surorilor“, în care Aurel Fălea mă acompaniază, ca și alte ori, cu textul „Mii de stele pe pămînt“, pe versuri de Ion Brad și altele...

— Dar ceva cu... „l-l“ n-ați scris? Că, vorba ceea, de sport ați mai... vorbit!

— Da! Eu vorbesc ca să se... audă: am compus de curînd un cîntec pe o temă sportivă cu rezonanțe... satirice, intitulată „Pfiu, pfiu, pfiu“, pe versuri de Ștefan Tita. „Pfiu, pfiu, pfiu“ imită fluieratul unei anumite categorii de susținători ai fotbalului, care se dovedesc, totuși, imparțiali: îi fluieră pe toți!

— Și altceva?

— Bravo! 2-1 pentru noi!... Eh, ce mai zici de Sorensen, portarul „ăla grozav“ al danezilor?

— Zic să-i cîntați „De ți-ar spune poarta ta“, că deh, e... romanță și se... potrivește! Altceva nu mai pot să zic: pentru că arbitrul a fluierat sfîrșitul... interviului!

M-am ridicat cu satisfacția că, deși au trecut 120 de măsuri (cu tot, cu prelungirea!), compozitorul Elly Roman se arăta foarte mulțumit de vizita mea: echipa R.P.R. a ieșit învingătoare!

— Maestre Elly Roman, succes la Olimpiadă!

SIG. HOROVEANU

ANUNȚURI—RECLAME ȘI LIPSURI

— PRIN ȘI PE LÎNGĂ UNELE BIBLIOTECI DIN REGIUNEA CRIȘANA —

Frecventînd biblioteca din comuna Telechiu puteți alege cartea preferată. Dar să știți: biblioteca nu prea poate fi vizitată deoarece ușa este mai mult închisă decît deschisă. Asta probabil ca să nu se producă curent, ceea ce în actualul sezon poate produce gripă, guturai, amigdalită sau chiar toate trei la un loc.

Totodată, anunțăm că deseori se organizează seri literare, consfătuiri cu cititorii, prezentări de cărți etc. Nu însă la această bibliotecă! La altele!...

Informații suplimentare la tov. Modoc Irina, bibliotecara din Telechiu. Desigur, numai dacă o găsiți. Dacă n-o găsiți, mai căutați-o. Și noi am făcut la fel! Curaj!!

★

Știți cîte cărți din cele 250 de volume primite de biblioteca din comuna Ciumeghiu în cursul anului 1963 au fost inventariate? Nici una!...

Știți cîte cărți din cele 250 de volume pomenite au fost puse la dispoziția cititorilor? Nici una!

Știți cîte explicații serioase a adus în această problemă tovarășa Pop Ana, bibliotecara din Ciumeghiu? Nici una!!

Așadar, dacă vreți să citiți una din cărțile sosite în '63 la bibliotecă — renunțați! Cereți una sosită în anul 1962. Iar la anul veți putea cere una sosită anul acesta!

Deci rețineți: peste un an o să puteți citi atît cărțile din '63 cît și pe cele din '64. Așteptați, care va să zică, anul 1965! Nu mai e mult. Chestie de zile!... 365!

★

În eventualitatea că treceți prin comuna Beznea, poposiți o clipă la biblioteca din localitate. O clipă este suficient ca să aflați că această bibliotecă are un foarte mare număr de cititori... uituci.

Adică, mai toți iau cărți din bibliotecă și apoi uită imediat de unde le-au luat, drept care nu mai știu cui să le înapoieze.

Evidența acestor cititori... n-o ține tov. Vereș Florica, responsabilă bibliotecii, deoarece o asemenea lucrare este foarte dificilă. Să treci denumirea cărților într-un caiet și tot acolo numele cetățenilor care nu le-au mai înapoiat, nu-i un fleac! Sînt două! Și dînsa e singură. Deh, dacă nu s-a înființat încă postul de bibliotecar comunal adjunct!?!...

★

O surpriză plăcută puteți avea interesîndu-vă despre biblioteca din comuna Tileagd. Are multe cărți, mulți cititori, și asta pentru că bibliotecara Vass Elisabeta nu știe multe. Știe doar că treaba trebuie să meargă bine. Și merge ca la carte! Tot timpul tovarășa Vass își găsește de lucru. Ba e plecată după cărți, ba e aplecată peste cărți, ba organizează o consfătuire, ba aranjează biblioteca. Și vorba ceea are ce aranja deoarece fiecare localnic citește anual 12 cărți. Și 12 cărți înmulțit cu o... comună întregă fac 11 760 de volume, că atîtea are biblioteca din Tileagd.

Deci mai toată ziua tovarășa Vass e cu cartea în mînă. Așa că-i putem spune: ai carte — ai parte... de felicitări!

★

Anunțăm pe această cale că toate cele 817 volume sosite la biblioteca din comuna Buteni în cursul anului 1961 au fost scoase din ambalajul lor și puse la îndemîna cititorilor după numai... doi ani de la data sosirii.

Să nu credeți că la mijloc a fost vreo încercătură. Nu! La mijloc a fost un bibliotecar care tocmai din acest motiv acum nu mai e la mijloc!

DAN MANOLESCU

PE POLEI

... sau cum își pot pierde unii... echilibrul

Desen de AL. CLENCIU

Vestea cade ca un trăsnet din senin:

— Vine Cilă!

Scena se petrece în localul bufetului „Producătorul” din Chitila, unde Cilă Alexandru, bătaș super consacrat, a mai produs câteva scandaluri de pomină.

Gitul responsabilului se umflă de parcă ar fi înghițit o plantație cu nuci de cocos:

— Ei, acu' ce-o fi să fie!

Cilă intră în bufet călcind apăsat de parcă ar cîntări o tonă.

— Mă băiatule, mă! Tu mai știi ce servesc eu?

— Cum să nu! O jum'ate de vinjos, d-ăla care arde gura.

— Ezantematic, iubitule! Așa îi zice! îi răspunde el responsabilului care se clatină ca salcia în bătaia vîntului, dar nu de vînt, ci de emoție...

— Am înțeles! i-a răspuns omul simțind cum totul începe bine, dar se va termina prost!

După consumarea basamacului pe inima goală, localul parcă începe a face unele trepidații din ce în ce mai accentuate. Văzîndu-l pe Cilă plin de damf, responsabilul îi prezintă nota de plată.

— Git trebuie să-ți dau, măi?

— 15! Nu vă supărați...

— Ai dreptate! Îi meriți... și îi înfige instantaneu mîna stîngă în jiletcă și pumnul drept între fălci: una... două... trei!.. patru...!

— Aoleu! începu să țipe responsabilul buimăcit de duritatea pumnilor — dă mai cu milă, nene Cilă, că rămîne nevestă-mea fără soț și eu fără puls.

— Dumnezeu să te ierte! strigă Cilă cărîndu-i „ca la fasole”. Eu cînd dau is... darnic! Nu ca alții...

Curînd însă Cilă prinse și mai mult curaj. Și cu acest prilej a început să arunce cînd un seau în geam, cînd o masă peste alta pînă a făcut praf și pulbere o însemnată cantitate de... produse finite!

În cele din urmă însă s-a potolit. Dar nu, că ar fi obosit. Nici pomeneală! A fost luat pe brațe ca un trofeu de mai mulți cetățeni și depus în stare de ebrietate combinată cu huliganism unde se cuvenea. Acum i s-a înfundat! Rămîne să vedem pentru cît timp... Vorba aia: a dat Cilă în dreapta și în stînga — dar barem s-a ales cu ceva. S-a ales cu ce-a cules!...

VALERIU FILIMON

Răbojul

„URZICII”

I.P.S.A.D. contractează

Comitetul pentru cultură și artă al orașului Constanța a încredințat întreprinderii locale IPSAD (Întreprinderea pentru prestări de servicii și artă decorativă) o lucrare: transformarea vechii școli din comuna Agigea în cămin cultural.

Contractată în septembrie 1963, lucrarea n-a fost însă începută nici pînă azi.

Această „întreprindere pentru prestări de servicii și artă decorativă” practică, pesemne un fel de... diviziune a muncii.

Cînd contractează lucrări e întreprindere „pentru prestări de servicii”, iar cînd e să treacă la executare, e întreprindere... decorativă.

Telefonista nr. 11

Telefonista cu nr. 11 de la oficiul P.T.T.R. Ineu (regiunea Crișana) se comporta, în serviciu, cu nevricale și cu capricii. Le vorbea cetățenilor răstit și refuza să transmită avizele telefonice ale altor oficii.

A refuzat, de pildă, să transmită o comandă a oficiului P.T.T.R. Chișineu-Criș, solicitată de agenția poștală din comuna Sîntea Mare (raionul Criș) de la al cărei sediu voia un colectivist să vorbească la telefon cu un cetățean din comuna Berechiu, raionul Ineu.

Și multe alte asemenea refuzuri. Pentru abaterile sale, telefonista nr. 11 de la oficiul P.T.T.R. Ineu a fost sancționată de Direcția regională P.T.T.R. Crișana cu „muștrare scrisă cu avertisment” și cu „pierderea sportului de vechime pe trei luni”.

A fost sancționată... numărul 11.

Ce-au pățit Popa și Bică

Bică Vasile e responsabil la bufetul din comuna Făgărașu Nou (raionul Hirșova, regiunea Dobrogea).

Popa Ion e gestionar la magazinul mixt din aceeași comună.

Și amîndoi sînt băieți deștepți.

Încît și-au zis: dacă ieri, vineri, avurăm control din partea organelor cooperatiste și ieșirăm bine, nu mai e pericol azi, sîmbătă, de vreun alt control, așa că putem să ne îmbătăm liniștiți și să nu mai deschidem, după-amiază, magazinele! Și așa au făcut!

Dar niște alte organe de control — de data aceasta ale inspecției comerciale de stat — n-au știut că Popa și Bică sînt băieți deștepți și i-au controlat în chiar după-amiaza acelei sîmbete, găsindu-i, în orele de program, pe cei doi deștepți... dormind la domiciliu.

Din această pățanie, gestionarul Popa și responsabilul Bică au tras învățătura că nu e bine să te îmbeți, ci e bine să-ți vezi de treabă.

Altfel o să li se spună... adio mamă!

Autobuzele din Baia Mare

Autobuzele din Baia Mare sînt niște vehicule, care — cînd nu stau — circulă.

Autobuzele de pe liniile 5, 6 și 11 circulă așa: sau nu apare nici o mașină, timp de cite o oră, în nici o stație (și e o mare plăcere pentru cetățeni să stea mult prin stații, în timpul iernii) sau năvălesc cite trei mașini deodată iar, atunci, n-apucă bine cetățenii să se urce în ele, că și pleacă... goale.

Deci, din punct de vedere... vraise e o circulație bine organizată.

Vina o poartă cei de la sectorul transporturi al Întreprinderii comunale Baia Mare. Drept care le facem cuvenita săpuneală.

Că Baia fără ... duș nu merge.

C. CRISTOBALD

(După sesizări primite de la tovarășii: ION COȚOI, Ineu, CRIȘAN VASILE, Baia Mare și de la corespondenți voluntari din Constanța și Hirșova).

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Școlii”

44.601

Miespea

...miiloel

O vezi prin flori cu cite cineva
Mai mare risul, pe onoarea mea,
Își pierde toată ziua pe coclauri
Și tot pe ea și laude și lauri!

...ne că-uzind a suta oară
...erbe pline de ocară
...lui, bărbatul indignat

...niere,
...sătul de-atît venin
...că cel puțin
...strop de miere!

ELA CHIUARU

